

MERKISDAGUR

Um tú vil liva, so má tú gerast gamal og fólk gerast ofta mildari við árunum. Eg minnst Eivind meira strongdan fyri 50 árum síðani enn hann er í dag og øll børnini í bygdini eru framvegis um hann. Handilin er tað allarbesta sum er í bygdini hjá børnunum, ja handilin yvirhálar bæði kirkju og miðshús, tí har fæst nakað ítøkiligt gott at eta

Hann sigldi við farmaskipi niðri. Eg keypti handilin. Eg gavst at fáast við fisk og tók mær av vanligum handli.

Nógv knoss

Kanska hevur tað ikki verið roknað fyri nakað, at standa í einum handli, men setir tú sjóneygað á, hevur verið nógv knoss at vera handilsmaður í eini avbyrgdari bygd, sum Oyndarfjørður var heilt fram til 1968, tá ið vegurin kom.

– Eg haldi heilt avgjørt, at onki hevur havt so stóran broyting fyri mítt arbeiði sum handilsmaður, sum hendingin, tá ið vegurin kom á heysti 1968. Fólk duga als ikki at fyrstilla sær, hvussu stórt knoss tað var, tá ið øll vøran kom til bygdina við skipi og alt skuldi knossast av keiini og inn í handilin

og síðan stoytast í skuffur. Hvørt einasta kolli skuldi berast. Eg hevði verið í handilsvinnuni í 26 ár, tá ið vegurin kom og beinan vegin gjørdist alt lættari. At hugsa sær, at fáa vøruna koyrda til handilin, tað var heilt óskiljandi, tá ið eg var ungur. Vit fingur ikki bara vøruna við Pride og Barskorð, eg hevði eisini avgreiðsluna av Pride og talan var ikki bert um vørur, vit knossaðu eisini við tunnum av petroleum og bensini. Tað var ofta, at man bleiv útpurraður mitt á nátt, tí útróðrarbátar skuldu hava bensin, áðrenn teir fóru.

– Í 1976 sá eg, at tað gekk ikki meira við gamla handlinum. Antin mátti eg lukka, ella mátti eg byggja út. Hóast vegurin var komin, var tað alt og nógv arbeiði at standa innan fyri diskin og flýggja út. Eg

var 52 ára gamal tá, og sá at hetta fór eg ikki at orka. Tí var farið undir at fyrireika nýggjan handil uppi í bygdini. Hetta var ikki uttan stríð, tí tað var slett ikki lætt at fáa figging, at enda forbarmaði Sjóvinnubankin seg yvir okkum.

– Vit fluttu í nýggja handilin 1. desember 1980. Hetta var ein øgilgur munur. Nýggi handilin var ein sjálvstøkuhandil. Her lá munda betri fyri við øllum.

– Og hóast forbetringar, so sakni eg stemmningin í gamla handlinum. Her komu fólk, eisin í øðrum ørindum enn at keypa. Handilin var savningarstaðið í bygdini. Menn komu at prátta, tá ið teir vóru heima. Hans Marius, lærarin plagdi at siga við okkum, sum smádreingir, tá vit komu úr handlinum. “Hvat nýtt

úr Hálvmørk?” Tað sum skuldi frættast úr bygdini, frættist úr handlunum, sigur Eivind Petersen.

Prísirnir eru broyttir øgiligt hesi 75 árin Eiving hevur handlað.

– Eg minnst sum smádrongur, at tú kundi fáa tvær svávdósir fyri eitt fimm oyra, í dag kostan ein svávdós trýggjar krónur. Ein tubbakspakki kostaði 4,50 kr, tá ið eg var smádrongur og ein sigarettpakki 45 oyru, tá ið eg var ungur. Og menn keyptu ikki ein heilan tubbakspakka. Vit høvdu ein hvassan knív liggjandi í handlinum og hann var bara brúktur til at skera tubbakspakkarnar í tvey.

Heimamaðurin álitismaður

Sum heimamaður fekk Eivind fleiri álitisstørv. Hann kravdi inn tarvapengarnar. Hann kravdi inn

pengar fyri sjúkrakassan, hann avlæs málararnar fyri SEV, hann var klokari í mong harrans ár og hann hevur verið røktlingarmaður.

– Mær hevur altíð dámt væl at fáast við seyð. Tá ið hagarnir vóru sundurbýttir í 1963, varð eg biðin um at vera røktlingarmaður í Ognini. Hetta starvið røkti eg í samfull 40 ár. Eg eigi mangar túrarnar niðan undir Stigar og niðan í Rossabotn í Vatnsdali. Ofta fór eg í hagan, áðrenn eg lat handilin upp klokkan nýggju um morgunin og náddi eg ikki tað, so var farið aftan á lukkitíð. Tað var ógvuliga frískligt og gott fyri meg at ganga í haganum.

– Eg ivist um tað var so gott hugskot at sundurbýta hagarnar. Feli er góður, tá ið hann er góður, sigur Eivind Petersen at enda.